

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan zvečer, izmši nedelje in praznike, ter velja po pošti prejemati za avstrijsko-ogerske dežele za vse leto 15 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld., za jeden mesec 1 gld. 40 kr. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za vse leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za jeden mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom računa se po 10 kr. za mesec, po 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kakor poština znaša.

Za oza anila plačuje se od četiristopne petit-vrste po 6 kr., če se oznanilo jedenkrat tiska, po 5 kr., če se dvakrat, in po 4 kr. če se trikrat ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. Uredništvo in upravnništvo je v Rudolfa Kirbiša hiši, „Gledališka stolba“.

Upravnistvu naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. vse administrativne stvari.

Zaradi jutrnjega praznika izide prihodnji list v sredo 3. februarja 1886.

Vabilo na naročbo.

Slavno p. n. občinstvo uljudno vabimo na novo naročbo, stare gospode naročnike pa, katerim je potekla koncem meseca naročnina, prosimo, da jo o pravem času ponové, da pošiljanje ne preneha.

„SLOVENSKI NAROD“

velja za Ljubljanske naročnike brez pošiljanja na dom:

Za vse leto	13 gld. — kr.
„ pol leta	6 „ 50 „
„ četrt leta	3 „ 30 „
„ jeden mesec	1 „ 10 „
Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. na mesec, 30 kr. za četrt leta.	

S pošiljanjem po pošti velja:

Za vse leto	15 gld. — kr.
„ pol leta	8 „ — „
„ četrt leta	4 „ — „
„ jeden mesec	1 „ 40 „

Upravnistvo „Slov. Naroda“.

Bismarck proti Poljakom.

Pretekli četrtek obravnaval je pruski deželni zbor Achenbachov predlog glede iztiranja Poljakov. V debato posegel je Bismarck sam, z govorom, ki je vzbudil senzacijo po vsem kontinentu, skrajno nevoljo v vseh omikanih krogih, z govorom, ki je v veliko nečast prosvetljenemu našemu stoletju, v še večjo nečast pa „narodu mislecev“, kakor se Nemci tako rado nazivljejo.

Novodobno barbarstvo veje iz tega govora, proglašajo se teorije, ki so diametralno nasprotno vsem pojmom o dolžnostih držav in o pravicah državljanov. Poljakom, v Pruskeji živčim, preti se z uničenjem. Potrebno se nam vidi, da priobčimo glavne misli tega velečudnega govora, ter pozneje v drugem članku napišemo svoje mnenje, svojo kritiko o njem.

Pred vsem se poudarja, da se mora dosedanja vlada in uprava v vseh poljskih pokrajinah preme-

niti, ker se poljski živelj nemškemu v škodo razvija. Ta razvoj pospeševal je nemški značaj, nemška dobrohotnost, ki vse občuduje, kar je inostranskega in posebnost Nemcev, da kaj radi slečejo svojo kožo in zlezejo v kožo inostranca, da so potem popolni Poljaki in Amerikanci. Tako navstalo je v Nemčiji pravo navdušenje za Poljake in še za Bismarckovih mladih let bila je najpopularnejša pesen: „Denkst Du daran, mein tapferer Lagienka!“

Ko je potem precej obširno razkladal svojo politiko in razmere z Rusijo in z Avstrijo, govoril je Bismarck o Poljakihi blizu tako:

Poljsko prebivalstvo v vzhodnih deželah brezdvomno napreduje, kljubu podpori, katero dobiva nemški živelj od vlade. To nas morda uči, da opozicija Poljake bolj podpira, nego je to vladi po ustavi možno. V prvem desetletju po 1860. letu je to napredovanje poljskega življa posebno pospeševal takratni katoliški oddelek v naučnem ministerstvu, ki je bil naposled pravi poljski organ, v rokah nekaterih poljskih rodbin.

Baš zaradi tega odpravil se je ta oddelek. Pravi odgovor vsem, ki zanikavajo državo in njene naprave, bil bi le ta, da se jim odvzame državno varstvo, ker ni nobenega uzroka, da se bi dajale pravice ljudem, ki svojih dolžnostij ne poznajo. Mej Poljaki je velik odpor proti spojenju z Nemci in sovraštvu proti Nemcem želé poglobiti. V tej zadevi je posebno delavno plemstvo, ki ima na Poznanskem okolu 650.000 ha posestev. Hektar donša 20 mark zakupa, to je čistega za njive in travnike. Ako odštejemo gozde, ostaje 15 mark doneska na hektar. To je 5 tolarjev rente, torej pet krat 600.000 = 3.000.000. To bi bili 3% od 100 milijonov tolarjev. Vprašam, bi li Pruska ne mogla potrošiti 100 milijonov tolarjev, da si prisvoji posestva poljskega plemstva, da razsvoji plemstvo?

Poljaki, katerih je 2 milijona, bi sami ne bili toli nevarni, a ker se naslanjajo na druge stranke, imajo precejšnjo silo in pripadajo večini, od katere malo hasni za daljši razvoj Nemčije pričakujem. Vrhu tega, je, kakor sem že rekel, narodno čustvo v Nemcih premalo razvito. Najhujši nasprotniki na poljskeji strani imajo nemška imena. Ne bodem govoril o Kalksteinu, Rantenburgu in drugih, ki že

davno svobodo poljskega plemiča višje cenijo, nego svojo prvotno nemško kri, a oglejte si ljudi, ki so že dlje časa v Poljski živeli! Tu se prelevi Schuman v Szumana itd., in dotičnik se potem čuti, da je „Forscher“, nego drugi ljudje. Mej drugimi narodi se nobeden ne čuti naprednjega, ako svoja imena piše z inostranskim pravopisom. Bojim se, da je to naša slaba stran. Koliko se je razširil poljski živelj v gorenjej Šleziji!

Duhovščina laže Poljakom, da je vera v nevarnosti. Poljaki se pri tem tako izražajo, da protestantsko veroizpovedanje nemško veroizpovedanje imenujejo. Tako se to uporablja. Ako to zanikavate, prinesem Vam polno Pandorino pušico in vrečo dokazov, da cerkev še veliko dalje posega. Da se ločimo od takih elementov, je naša dolžnost proti deželi in proti Nemčiji. Zategadelj si prizadevamo, da razmerno število mej nemškim in poljskim prebivalstvom znižamo z naseljevanjem zanesljivih ljudi, ki se trdno drže pruske države.

To razmerno število more se zboljšati nekaj, da se pomnoži nemško, nekaj, da se zmanjša poljsko prebivalstvo. Za poslednjo svrhu dovoljujejo nam zakoni, da iztiravamo ljudi, ki nimajo nobene pravice, da jih v deželi pustimo. Mi imamo lastnih Poljakov dovolj, ne potrebujemo drugih. Ni nam ostalo prikrito, da je mej temi tujimi elementi mnogo nesumnih, a jako veliko takih, ki agitujejo za poljsko stvar na naši pruski zemlji pod zaščito Prusije. Pod široko potrpnostjo pruske vlade vspeva ta agitacija bolje, nego li v ruski domovini. Zato uporabljajo ti agitatori Prusije gostoljubnost in ščujejo po deželi. Da to postojanko pobijemo, storili smo, kar smo direktno po zveznih vladah storiti mogli, in to bila so iztiravanja. Mi se hočemo tujih Poljakov iznebiti, ker imamo domačih dosta. Zategadelj bodemo iztiravanje nadaljevali, s sosedi smo sporazumljeni. (Konec prih.)

Deželni zbor kranjski.

(XIV. seja dne 14. januarja 1886.)

Prošnja konsorcija Ljubljanskih mizarjev, ki so delali pri „Rudolfinumu“ usliši se v toliko, da se jim dovoli 50%, kar so imeli zgube.

LISTEK.

Ivan Zbogar.

Zgodovinski roman.

(Spisal Charles Nodier, poslovenil Jos. Kržišnik.)

(Dalje.)

VIII

Snivajte, nedolžne stvari, in krečaj vas spanje, umirivše vaša čutila; ah, skoro bode te tužno bedeli in grozno žalujoč ne mogli spati. Milton.

V gospe Albertove duhu budili so se različni sklepi o tej večernej zabavi. A osobito znamenita je bila jedna stvar; bila je dovolj verjetna, da bi se je oprijela domišljija navadnih ljudi, a imela je tudi ono romantično podobo, katera jej je posebno ugajala pri nje ukrepanji. Drugi nje zaključki so bili osnovani tako slabo, da se pač ni dolgo pomišljala, nego se oprijela nje; bila jej je tem bolj po volji, ker je bila ugodna najprijetnejšim in najmogočnejšim nje čuvstvom, nje ljubezni do Tonice. Razmišljala je neprestano, kako bi dobro preskrbela ljubljeno si sestro; bila je trdne volje, da ne opusti

ničesar, da jej zagotovi srečo, ter da podredi tej stvari vse druge. Neizmerna Toničina dedina, katero jej je imela gospa Albertova kedaj ostaviti, mikala je zelo pohlepni svet in privabila jej celo tolpo snubačev; a gospa Albertova ni hotela, da bi življenje nje sestre zaviselo od malovrednega človeka, čemur bi bila ljubezen samo spekulacija in zakon samo kup. Sklenola je, da se bode pri zaročanju svoje gojenke ravnala samo po čuvstvu, katero jej bode razvnelo dušo, kakor je pričakovala; bila je uverjena, da Toničino srce, ker je vodi razsodnost in izkušnost druge matere, ne bode moglo zaiti. Že so si jo osvojali mnogi mladeniči z obilno imovino ali plemenitega rodu, a brez uspeha. Nikomur se ni posrečilo, da bi zasledila najrahljši nemir nje preproste in odkrite duše, opazila ni nikedar nobene tajne v njej; toda jedva je uzrla Lotarja, uplivala je njegova podoba zelo močno narjo: samo na ta način mogel se je razlagati čudni prizor pri glasovirih. Lotarja samega, kakor se je kazalo, ni nič menj prevzelo, nič menj vzružalo, nič menj opojilo mogoče nagnenje; a misel, da bi takov mož, toliko slaven radi svojega prebistrega uma, radi različnih svojih nadarjenostij, radi nežnega in blagega si značaja, radi sijajnih navad in čistih nra-

vov, misel, da bi tak mož mogel postati soprog Toničin, bila je gospe Albertove najslajše mamilo. Toda kdo bi bil ta Lotar in kako navezati toliko ozbilne vezi z neznancom, ovivajočim se, kakor priznava ves svet, v najsumnejše skrivnostvo? To vprašanje ni dolgo zaviralo gospe Albertove. V kratkem našla si je razlaganja za vse ter imela je spretnost ali srečo, da je prilagodila vse svoje prejšnje misli in sicer tako resnici podobno, da jej tudi Tonica, katerej so se stvari včasih malo drugačne dozdevale nego njej, ni mogla ničesar zavrniti ali ovreči. Nje srce je res začelo zanimati se za to mnenje ter želeli, da bi se uistnilo; a čutila ni še onega nežnega nagnenja, oznanjujočega potrebo, da ljubiš, onega neopisnega čuvstva, vsled katerega prestaneš biti sam svoj, da živiš ob bistvovanji družega človeka: kar je čutila ona, ni imelo še tega značaja; bilo je bolj podobno navezanju poslušlive duše, udanosti slabote, iščoče samo pokroviteljstva, radovoljna zavisnost boječega in rahločutnega bitja od bitja, obujajočega mu zaupanje in spoštovanje. Tak se jej je zdel Lotar, in prvi pogled tega mladega moža uprl se je nanjo s toliko silo, da se jej je zdelo, da je pridobil s tistim trenutjem nekako pravico čez nje usodo. (Dalje prih.)

O zapuščini Viktora Smoleta se sklene, da se v večni spomin postavi njegova podoba v Rudolfinumu, in da troške pokrije muzealni zaklad. Ponudba gospe Balbine Smoletove, katera ima užitek zapuščine, pa je bogato zbirko umrlega brata takoj ponudila in le prosila, da se jej prepuste nekateri predmeti v last, se odobri ter se deželnemu odboru naroča, da kolikor hitro mogoče prevzame dotično zbirko za Rudolfinum, kjer naj se hrani v posebni spomin Smoleta posvečeni sobi. Vsi ti predlogi se vsprejmo.

Poslanec Luckmann poroča v imenu finančnega odseka o stavbi deželnega muzeja „Rudolfinum“ in nasvetuje da se:

1. Deželni odboru pregleda 28.040 gold., katere je za zidanje „Rudolfinuma“ več izdal, nego je bilo dovoljenih.

2. Nasvetovani večji stroški dovolj se pogojno, ako polovico prevzame hranilnica. Stroški pa so sledeči:

Za notranjo upravo 13000 gld., za vnanje nasade 1000 gold., za obzidje in železno obmrežje 7000 gld., za barvanje vnanjega lica 600 gld., za dela v veži in ob stopnicah 250 gld., za mreže nad vratmi 600 gld., za plinovod 2100 gld., za makadanziranje ceste 400 gld. 3. Deželni odboru se naroča, da iztirja pri zasebnikih naloženih 3410 gl. muzealnega zaklada. 4. Slavni hranilnici se izreka zahvala za zneske, ki jih je dovolila za zidanje Rudolfinuma in se unovič prosi, da naj bode po dovršenem zidanju sploh poravnala polovico vseh stroškov, kakor je bilo sklenjeno pri občnem zboru 12. marca 1885. 5. Drugi del stroškov, kolikor presega zaklada 117.778 gold. 27 1/2 kr. in se ne bo morda poravnal s postovoljnimi doneski, naj se prevzame na deželni zaklad kot brezobrestno posojilo, ki naj se bo ob svojem času v letnih zneskih uračalo iz dohodkov muzealnega zaklada. 6. Drugi sklepi deželnega zbora, ki zadevajo zidanje, ostanejo veljavni. 7. Stavbenemu mojstru Viljemu Treo-tu se izreka priznanje za dovršeno delo. 8. Deželni uradnikom, ki so imeli opraviti pri tej stavbi se dovolijo nagrade, in sicer naj dobi: deželni inženir Vičel 350 gld., inženirski asistent Hrasky pa 250 gld., ki naj se jima izplačajo na račun stavbenega zaklada.

Poslanec dr. Poklukar osvetljuje zgodovino zgradbe „Rudolfinuma“ in graja, da se je ravnalo prebogato, da se je potrošilo dosti več, nego se je sprva nameravalo. Zdaj se pa vračilo iz muzealnega zaklada po letnih plačilih nekako hoče urediti tako, da pojde iz žepa v žep, plačnik pa bode le deželni zaklad uboge kranjske dežele. Zatorej nasvetuje, da se točka peta spremeni tako, da se posojilo (blizu 30.000 gld.) nad dovoljenimi prvimi 100.000 gld. vrača takoj, ko bode muzealni zaklad prišel do moči, in to najedenkrat. (Konec prih.)

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 1. februarja.

„Norddeutsche Allgemeine Zeitung“ piše ozi-
rajoč se na minolo zasedanje českega deželnega
zbora: „Govornik neče veljati samo za govornika,
kateri se poslužuje parlamentarne svobode, temveč
stoji na višjem stališču, domoljub, državnik, zastop-
nik narodnih koristij in zagovornik resnice in pro-
rok je, sedanost in prihodnost je odprta pred nje-
govimi očmi, če ga očetnjava ne posluša, pripiše
naj si sama usodo, katera jo bode neizogibljivo za-
dela. Kdo se upa govoriti o tako resni stvari, da
pretirava? Na ta način nastala je fraza o „poslo-
vanjenju v Avstriji“, ki se je tolikrat rabila pri de-
batah v českem deželnem zboru. Kdor je prejšnje
čase učil se zemljepisja iz ustave nemških zveznih
držav, presenečen je bil, ako je potoval v Avstrijo.
Čuditi se je moral raznim jezikom, ki je je čul.
Ne le v Pragi, kjer bivata dve narodnosti, ampak
celo na trgi sv. Štefana na Dunaji čul si razne
avstrijske jezike. Sedaj, ko Avstrijo zemljepisno in
narodopisno bolje poznamo, ko se fraza o „poslo-
vanjenju v Avstriji“ vedno ponavlja v časopisih in
parlamentnih govorih, čudil bi se potnik, videč, da
v Avstriji nemški jezik ravno tako neomejeno vlada,
kakor je za katere si bodi liberalne vlade. Brez
ozira na naravni pomen nemškega jezika, brez ozira
na silo nemščine, vprašamo, kaj je storil grof Taaffe
da ga tako strastno napadajo, da mu očitajo, da
zatira nemško narodnost? Član o ravnopravnosti
jezikov ne izvira od grofa Taaffeja, in poslednji je
dovolil le nekatere neizogibljive koncesije, kolikor
zahteva občevarje prebivalstva z oblasti. Nemščina
se v Avstriji še vedno dovolj skrbno goji. Tega se
lahko preveri, kdor pogleda v avstrijske urade, dru-
štvene kroge, hiše meščanov in na glasne trge,
povsod bo videl, da se jezikovne razmere v primeri
s preteklostjo neso dosti plemenite. Svobodnejše

gibanje sedanosti ima se ve da nekaj upliva, toda
privrženci liberalizma bi se ne smeli pritoževati,
ako se hoče vsaka narodnost, kolikor je mogoče,
okoristiti svobode. Vsaka avstrijska vlada se mora
na to ozirati, da avstrijska država sestoji iz več
narodnosti, ako bi res bil narodni razvoj Nemcev
v nevarnosti, tedaj bila bi grofa Taaffeja dolžnost,
potegniti se za Nemce.“

Vnanje države.

Ker se Srbija še vedno oborožuje in je ne-
davno dobila več novih topov, mora tudi Bolga-
rija gledati, da se pripravi na vse slučaje. Naro-
čila je 40.000 Berdanovih pušk in pred kratkim
dobila 48 Kruppovih topov, tako da ima sedaj 173
topov.

Stari srbski pisatelj Matija Ban izdal je v
Belemgradu knjižuro: „Solution de la question
d'Orient, par l'Europe ou par la Porte?“ Pisatelj
priporoča, da bi se definitivno rešilo balkansko vpra-
šanje z novo politično razdelitvijo balkanskega otoka
na podlagi nekdanje cerkvene razdelitve. Turčija
naj bi obdržala Trakijo, kjer bivajo skoro sami
mohamedovci. Brošuri je pridejan zemljevid nekda-
njih patrijarhatov vzhodne cerkve, namreč grškega,
bolgarskega in srbskega po oficijalnih podatkih.
Srbski patrijarhat obsega Bosno, Hercegovino, Črno-
goro, Srbijo in Staro Srbijo, poleg tega pa še velik
del Albanije in Bolgarske, bolgarski Bolgarijo in
Vzhodno Rumelijo, grški Grško in jeden del Tra-
kije in Makedonije in nadškofija Ohridska Albanijo
in jeden del Makedonije. Tako rešenje balkanskega
vprašanja se bi pri sedanjih razmerah pač ne dalo
doseči. Avstrija bi gotovo ne hotela odstopiti Srbiji
Bosne in Hercegovine, Črna gora bi se ne hotela
podvreči Srbiji, Bolgarija bi pa sedaj po zmagovitej
vojni tudi ne hotela Srbom dati onih krajev, ki so
kedaj pripadali srbskemu patrijarhatu.

Pogajanja mej Bolgarijo in Turčijo zastran
vzhodnorumeljskega vprašanja še neso kon-
čana. Stavijo se sporazumljenju razne ovire, če tudi
obe državi želita, da se ta stvar hitro poravna. Po
nekaterih poročilih zahteva knez Aleksander, da se
imenuje dosmrtnim gospodarjem Vzhodne Rumelije,
Turčija pa hoče privoliti samo v petletno generalno
guvernerstvo; po drugih poročilih pa hoče Aleksan-
der popolno zjedinenje Bolgarije in Vzhodne Ru-
melije v administrativnem in vojaškem oziru, Tur-
čija bi pa rada, da obe deželi ostaneta še admini-
strativno ločeni. Nek ruski list pa ve povedati, da
Bolgarija neče privoliti, da bi Burgas dobil turško
posadko, kar v Carigradu žele.

Vest „Agence Hawas“, da se hoče Grška
udati želji velevlastij, ni bila popolnem izmišljena.
Proti francoskemu poslaniku, ki je kralja vprašal v
imenu zastopnikov vlastij, se li misli udati Grška,
je bil kralj odgovoril v tem zmislu. Ta stvar pa
sedaj še ni rešena, kajti Grki zahtevajo, da se prej
odpokliče angleški poslanik, ki se je nekda jako ne-
dostojno obnašal, ko je izročil Salisburyjevo noto.
Sicer pa odločitev Grki najbrž odlašajo zaradi mi-
nisterske krize na Angleškem. Prepričati se hočejo,
ali bode Gladstone res nadaljeval politiko Salis-
buryjevo nasproti Grškej.

Turčija je naročila 150.000 vojaških oblek,
da bode vse potrebno pripravljeno, ko bi morala
poklicati 4 in 5. razred redifov. Nadalje je zauka-
zal sultan, da se vse odvišno srebro v državnem
zakladu stopi, da se dobe potrebna sredstva za
vzdrževanje vojske.

Novo angleško ministerstvo bode kmalu
sestavljeno. Gladstone imel je že posvetovanje s
svojimi prejšnjimi ministri. Skoro vsi bodo ustopili
v novo ministerstvo, tudi Hartington, kateri je po-
slednjikrat v zbornici glasoval z vlado. Samo lord
Granville se še neki brani vsprejeti ministerstvo
vnanjih zadev.

Dopisi.

Iz Trsta 30. januarja. [Izv. dop.] (Das
Geheimniss der Urne.) Primerno se nam zdi,
da slovenskemu svetu razkrijemo, kako nas Slovenci
v Trstu tukajšnji „Triester Tagblatt“ s član-
kom, na čelu navedenim, napada in blati. Ta „Tag-
blatt“, izprva od Taaffejeve vlade v Beči ustanov-
ljen, je z novim letom pobratil se s „Triester Zei-
tung“, in sedaj oba časnika po ukazih in navodih
od gotove strani zastopata plačano politiko. Sloven-
ski listi so že prijavili, kako sramotno je „Asso-
ciatione Politica“ pri zadnjih volitvah za mestni in
deželni zbor tržaški propala. Sedaj iščejo uzrokov
temu porazu. In strmi slovenski svet, kaj so iztuh-
tali ti poraženci, da bi svojo sramoto pred svetom
vsaj malo zakrili! Iztuhtali so, da smo mi Slovani
v Trstu temu krivi! In to strankarsko modrost iz-
bobnavajo vsi zavisti časniki in tudi oni nezavisni
časopisi, katerim smo mi Slovenci še hujši trn v
peti, nego irredentarski Italijani. Človek bi bil pri-
čakoval, da si bodo sami na prsi tolkli in „mea
culpa“ klicali, druge pa v miru pustili. Kar so se
zagnali v nas mirne in pohlevne, prepohlevne Slo-
vene, ki že Boga hvalimo, da na tem grešnem
svetu živimo, naj nas drugi še tako teptajo. Hujše

pa nas ne more se lahko blatiti, nego nas blati „Tr.
Tagblatt“ dne 26. januarja v uvodnem obširnem
članku z navedenim napisom. „Izpozabili smo na
svoje državljanske dolžnosti in izgrešili pot časti in
poštenosti“. Ne oziraje se na to, da je silno grdo
takih stvari obdolžiti posamičnega človeka — če ni
dokazov pri rokah; še posebno grdo pa je tega
obkriviti skupen narod, del skupnega naroda, ki na
lastni zemlji v Trstu biva; kako umazano je tega
obdolžiti skupen narod, in vendar ti ljudje nemajo
v rokah najmanjših dokazil, s katerimi bi svoje
ostudno sumničenje in obrekovanje podpirali. Skriv-
nost volilne šarice se pač nikdar ne more in ne sme
razodeti. Za vaše zaničevanje se pa Slovenci pač
malo menijo. Gorje jim, ko bi njih politično mišlje-
nje in življenje zaviselo od takih kupnih listov, kot
je „Triester Tagblatt“. Že sedmo leto izhaja „Tr.
Tagblatt“ ob gotovem ovsu. Človek bil bi mislil,
da tržaške razmere vsaj toliko pozna, da bi bil
svojo časninarsko dolžnost izpolnil in od njega za-
stopano stranko opomnil na Slovence v Trstu. Ko
bi bil vladni „Tagblatt“ izpolnil to dolžnost in bi
ga bila prej imenovana „Associazione Politica“ tudi
poslušala ter Slovence, kot ogromno stranko v tr-
žaškem prebivalstvu, tudi zase pridobila, lahko bil
bi „Tagblatt“ nam očital žalostne zmote politične
strasti, potem bi bil „Tagblatt“ lahko predbacival,
da smo „metežniki“, ki smo lastne vrste zapustili
in tako svojo državljansko dolžnost izpozabili, da
smo precartano „Associazione Politico“ „izdali“. Sedaj
hočete nas Slovence poznati kot merodajno
stranko pri volitvah, sedaj ko je huda toča že vse
pobila! Zakaj nas neste hoteli poznati poprej, ko
je bilo še mogoče zjediniti se in irredentarskega
vraga k tlom pritiskati? Ali vé „Tagblatt“, zakaj
to? Ker je kolovodjam „Politice Associazione“ slo-
vanstvo v Trstu dosti nevšečnejše, nego najhujše
irredentarstvo. In mi zasramovani, v kót tlačeni
Slovani naj bi vas morali izpuliti iz irredentarskih
krempljev! Pojte se solit z vašim neumnim natol-
cevanjem. Ali bi bilo to pošteno, ko bi pisatelj teh
vrstic hotel nemško krdelec v tukajšnjem prebival-
stvu okriviti, da je uzrok porazu rečene stranke.
In vendar je prejšnji sourednik „Triester Zeitung“,
sedanje polusestre „Triester Tagblatta“, v imenu
„Kärntner Freie Stimmen“ irredentarski „Allobardi“
in Progressovcem brzojavil in čestital na slavni zmagi
pri ravno dovršenih volitvah!! In ravno oni dobro
znani Longinus je sedaj glavni urednik Celovškemu
časopisu. Tu bila bi vsaj neka notranja bistvena
zveza. Za ono hudobno obrekovanje pa „Triester
Tagblatt“ nema najmanjšega povoda. H koncu mu
zabičam le sledeče: Mi Slovenci (Slovenci in Hrvatje)
v Trstu smo celotna stranka, ki se vedno bolj za-
veda svojega političnega položaja. In brez naše
stranke ne bode lahko zmagovala „Politica Asso-
ciatione“. Tega društva kolovodje naj si to zapom-
nijo za bodoče volitve.

Slovenskim državnim poslancem v Beči pa so-
sebnost pokladam na srce, da naj v posebni spome-
nici ministerstvu razkrijejo tržaške razmere, kake-
ršne so se sedaj pri volitvah pokazale. Tudi pri
obravnavi državnega proračuna bodo priliko imeli,
ministerstvu in državnemu zboru vse reve in nad-
loge tržaških Slovencev odkriti in pojasniti. Krepko
pa naj zavrnejo vsakatero sumničenje in obrekova-
nje, ko bi se to iz predalov kupnega „Triester Tag-
blatta“ bilo v Beč v višje, merodajne kroge zaneslo.
To zahteva od njih poslaniška dolžnost, še glasneje
pa to zahteva od njih pravo rodoljubje, ki nikomur
ne pripušča blatiti narodnih svetinj.

Iz Rudolfovega 29. januarja, [Izv. dop.]
Danes zvečer imeli smo volitev župana in treh sve-
tovalcev v pričo gosp. c. kr. vladnega svetnika in
okr. glavarja Eklena. Navzočnih je bilo vseh 18 od-
bornikov, katerim je predsedoval starosta, nadso-
dnje svetovalec g. Loger. Županom bil je izvoljen
dr. Albin Poznik, c. kr. beležnik; I. svetovalec
Adolf Pauser, II. svetovalec Albert pl. Lehman,
III. Adolf Gustin.

Gosp. dr. Poznik se je za izvolitev zahvalil
ter izjavil, da sicer ni nameraval volitve vsprejeti,
toda iz hvaležnosti za toliko zaupanje (15 glasov)
prevzame volitev, a izrecno le s pogojem, da ga
bodo mnogo gosp. svetovalci nadomestovali, in da
se znabiti tudi mej časom odpové. — Tudi izvo-
ljeni svetovalci volitev vsprejmo in se zahvalijo
(gg. pl. Lehman in Gustin nemški). Konečno so iz-
voljeni obljubo zvestobe storili v roke gosp. c. kr.
vladnega svetovalca in okr. glavarja.

Zadovoljni smo z izvolitvijo našega župana;

ali njegovi pogoji, katere je stavil so nas osupnili. — Zaradi ljubelega miru nečemo ničesar tu dostaviti, le prosimo ga, naj nikar oblasti in časti, katero so mu volilec izročili, svojevoljno ne oddaje drugim. Naj se ne da zastopati vsaj o prilikah, kjer se bode za narodno stvar godilo. To prosimo! To zahtevamo!

Z Notranjskega 28. januarja. [Izviren dopis.] Že dolgo nam „Slovenski Narod“ za naše kraje ni prinesel tako vesele novice, kakor zadnjič, ko je objavil „Poslano“, v katerem gosp. drd. Danilo Majaron z Dunaja naznanja, da bo mej št. Petrom in Ljubljano vozil vlak za osebe v času, v katerem smo ga dosedaj tako občutljivo pogrešali. Dosedaj z južno železnico nismo mogli dopoludne v Ljubljano, kakor če smo z mešanem prišli ob štirih zjutraj ali pa z brzovlakom ob 11. uri dopoludne. Celo noč si zastran mešanca potratil, a nazadnje si še v Ljubljano dospel ob uri, ob kateri se nisi vedel kam djati, da bi pričakal belega dne. Ubožno ljudstvo je prestalo zlasti po zimi mnogo muke. Vender pa je bila to jedina pot, ako se je hotelo priti zgodaj in ob pravi uri ali pa v urad, kajti brzovlak prihaja že proti poludnevi, ko tržno življenje že pojenjuje, potem pa je vozina pri tem vlaku za malopremožne skoro nedosežna. To tedaj, da mej 4. in 11. uro dopoludne za nas v Ljubljano ni bilo osobnega vlaka, bil je velik nedostatek, ki se je čutil tudi v občevanju mej drugimi postajami, zlasti glede na Logatec, kjer je pri uradih vedno opravilo za Rakovsko, Cerkljansko in Planinsko okolič, kamor je pa zopet mešani vlak veliko prezgodaj, brzovlak pa prepozno prihajal.

Da bi se ta dolgoletni nedostatek odpravil, je bila vroča želja vseh nas. Ali prave stopinje ni nobeden storil, ker se je rado reklo, da bi taka prošnja pri južni železnici ne bila uslišana. Zato smo tudi z glavo zmajevali, ko sta v jeseni nekega dne gg. župan Ivan Majaron in drd. Danilo Majaron iz Borovnice stopila mej nas, ker sta bila na potu od županstva do županstva, da bi podpisala dotično prošnjo. Prošnja, ki jo je obče spoštovani gospod drd. Majaron sestavil, je res bila tako obširno utemeljena, da bi se moral „kamen omečiti“, vender pa si nismo dajali veliko upanja, ker je s taki prošnjami sploh jako trda. Zda, ko se je nam naznanila tako ugodna rešitev, smo prepričani, da je bila naša prošnja v dobrih rokah. Kakor smo pozvedeli, je g. drd. Danilo Majaron, ki je osobno pri glavnem ravnateljstvu južne železnice na Dunaji izročil dotično prošnjo, vse pota storil in pri vseh mero-dajnih osobah potrkal, da je bilo mogoče dobiti glasove za dobro stvar. Od 1. februarja naprej torej imamo osoben vlak, ki bo v Ljubljano prihajal o povsem primernem času, mej 7. in 8. uro zjutraj. S tem je južna železnica gospodarstvu naših krajev storila lepo uslugo in radi jej zato izrazimo zahvalno priznanje prizadetega prebivalstva. Še večje priznanje pa gre gosp. drd. Majaronu na Dunaji in g. županu Majaronu v Borovnici, ki sta dotično prošnjo upeljala ne gledé na trud, ki sta ga pri tem imela, ter tako pokazala ljubezen svojo do naroda in napredka s požrtovalnim dejanjem. Kako naj tedaj imenujemo ta vlak? Zove naj se „Majaronov vlak!“

Iz Ribnice v januarju. [Izv. dop.] Ker ste o ustanovitvi „Podružnice sv. Cirila in Metoda“ v Ribnici že v jednej zadnjih števil „Slov. Nar.“ omenili, naj služijo v natančneje poročilo te vrste:

Dne 17. jan. t. l. vršila se je volitev odbora te podružnice, in sicer s tem rezultatom: Prvosodnikom izvoljen je bil dekan g. M. Skubic, njegovim namestnikom velečislani gospod Fran Višnikar, c. kr. okr. sodnik v Ribnici; tajnikom Josip Klun, trgovec; njegovim namestnikom Andrej Podboj, posestnik sin v Ribnici. Ker je k ribn. podružnici pristopilo tudi nekaj udov iz Kočevja, Dolenjevasi in Sodražice, volili so se ob enem tudi trije blagajniki, in sicer je bil voljen: za Ribniški trg g. J. Kovačič, za mesto Kočevje dekan gosp. Jos. Kreše in za Sodražico g. Jurij Drobnič, tamošnji župan. — Čeravno se nismo nadejali tolikega zanimanja za to — samo na sebi važno — družbo, pristopilo je k njej vender že lepo število udov iz omenjenih krajev in se upisalo deloma kot letniki, deloma kot ustanovniki. Do sedaj jih šteje podružnica blizu do sto, a število bode — kakor smelo upamo — še dokaj naraslo. Čudno se nam pak pri vsem tem vender le zdi, da ni privolitvi odbora nihče izmeje gg. učiteljev našel „milosti“ biti voljen odbornikom, dasi bi mu bilo kot zastop-

niku šole vsakako pristojalo vsaj mesto jednega izmeje tajnikov ali ono blagajnika. — Ne vemo si torej razlagati je bil li pri volitvi odbora upliv „šepetanja“... kriv, da se neso volilci šolskega osebja spomnili, ali pak si je kdo sam pri sebi mislil z Nemcem vred:

Das Leben ist der Güter höchstes nicht,
Der Uebel größte aber ist die — Schuld! —

Tako imamo tedaj ustanovljeno v Ribnici vsaj „Podružnico sv. Cirila in Metoda“, — kar je tudi nekaj; tej kličemo torej: Vivat, erescat, floreat!

Iz Ormoža 26. jan. [Izv. dop.] Včeraj je učiteljstvo našega okraja volilo na mesto g. Košarja zastopnika v okr. šolski svet. Izid te volitve nas ni čisto nič iznenadil, ker predobro poznamo omahljivost učiteljev našega okraja. — Če se poje Ipavčeva „Slovenec sem“, pojejo tudi naši učitelji to pesen, da bi pa tudi dejansko pokazali, da so Slovenci, to spada „in dass Reich der unerfüllbaren Träume“ in to so pokazali ravno pri tej volitvi. — Voljen je gosp. Jurša, sicer mirna duša, a nadahnjena Ravšljega nemčurstva. — Gospod Jurša faktično ni bil izvoljen od učiteljev, ampak imenovan od „blagega“ gospoda nadzornika Rannerja in če se volitve pri nas tako vršijo, potem so volitve pri takem ravnanju popolnoma odveč. — G. Ranner je pred volitvijo učiteljem kot svojim „pohlevnim ovčicam“ na srce položil, naj volijo le g. Juršo, češ, da mu je ta najljubši. — Bodemo videli gospodine nadzorniče, da so Vam sploh najljubši tisti, ki plešejo, kakor Vi in gosp. Premierstein godeta, dovoljita pa nam vprašanje, je li tako uplivanje, da rekli bi terorizem, postavno opravičeno? Če Vi kot nadzornik, kot strah in šiba učiteljev, hočete „črno“ imeti in če to tako kategorično zahtevate, kdo si bode od učiteljev upal reči belo, če pomislimo, koliko učiteljev čaka starostnih doklad, katere le po Vaši naklonjenosti dobe, in če pomislimo, da tiči za Vami še nek drugi gospod „strah“ na Ptui. Take s pritiskom vršče se volitve tedaj nemajo pomena in take naj popolnem nehajo, ter se naj naravnost samo imenuje tisti, katerega naši poglavarji za njih „strupene gobe“ vrednega in sposobnega zmatrajo.

Pri tej volitvi ne moremo, da ne bi naših narodnih udov okr. šolskega sveta prosili, naj mej seboj napravijo močno vez složnega postopanja.

Glede zgoraj imenovane volitve naj še opomnim, da je potem bil „neoficijalni del“ mejsobnega sumničenja, in kakor pri volitvi tako tudi pri tem delu predsedoval je g. nadzornik sam in g. Ravšl se je baje nad nekim učiteljem znosil ter svoj trebuh nemčurske jeze izpraznil. Ta ravs in kavs je navdušil tudi druge učitelje, da so drug drugemu reči pravili, kar se sicer navadno po krčmah pove, in tako se je učiteljstvo razišlo v lepi kolegijalni slogi (?) s prisrečno nado. Na svidenje!

Domače stvari.

— (Drugi ustanovnik „Narodnega doma“.) Znani Ljubljanski rodoljub Fran Hren, hišni posestnik in veletržec, postal je z doneskom 1000 gld. ustanovnik „Narodnega doma“. Slava zavednemu in požrtovalnemu rodoljubi! Naj bi našel mnogo posnemovalcev!

— (Naš rojak g. Josip Sadnikar) bil je preteklo soboto na c. kr. živinozdravniškem zavodu na Dunaji živinozdravnikom promoviran.

— (Z Jesenic na Gorenjskem) se nam piše 29. m. m.: Danes smo pokopali tu jako slovesno g. V. Žvagna, učitelja Radovljiškega. Bil je vnet in jako vesten v svojem stanu. Da je bil posebno priljubljen kolega, je svedočilo lepo število učiteljev in učiteljic, ki so vkljub slabemu vremenu prihiteli od blizu in daleč skazat zadnjo čast ljubeznjivemu tovarišu ter mu zapet žalostinke. A tudi prosto ljudstvo ga je z mnogobrojno udeležbo slednjokrat počastilo. Blag mu spomin!

— (Celjski podružnici družbe sv. Cirila in Metoda) blagovolila je slavna posojilnica pri sv. Jakobu na Koroškem podariti 40 gld., ker je g. Maks Vršec jej naredil zoper odmerjenje davka rekurz, vsled katerega se jej je nad 500 gld. letnega davka odpisalo. Slavna posojilnica Makolska podarila je iste podružnici 10 gld., katero svoto je prejšnje leto dobil g. Maks Vršec kot nagrado za letne račune, a je letos na korist Celjski podružnici ni vsprejel. Obema posojilnicama se najtoplejša zahvala izreka!

— (Zabavni večer) pisateljskega podpor-nega društva preteklo soboto bil je nekoliko pičleje

obiskan, nego sicer. Predsedoval je g. dr. Staré čital pa gosp. E. Lah. Berilo o imenih krajev na Kranjskem bilo je dovtipno in ugajalo je poslušalcem prav zelo.

— (Na korist „Narodnemu domu“) priredi 20. februarja kegljačka zaveza „Edinost“ plesno veselico v dvorani Ljubljanske čitalnice. Natančneje bomo še poročali.

— (Iz Gorice) se nam piše: V sredo dne 27. januarja t. l. je tukajšnje vodstvo dobrodelnih zavodov (Commissione di Beneficenza), kojemu je na čela mestni župan dr. Maurovich, razglasilo vabilo h koncertu v društvenem gledališču v Gorici z udeležbo slavne violinistinje „Signora Metaura Forricelli che ha destato un vero fanatismo ultimamenti a Trieste e nelle altre principali citta d' Italia“, to je, katera je te dni vzbudila pravi fanatizem v Trstu in v drugih znamenitejih mestih Italije. Na vabilu, katero je nekda sestavil mestni tajnik Favetti, je podpisan zgoraj imenovani g. župan. — Mnogi so ta geografski pogrešek, ki se je nehoté (!) ukradel v vabilo, h koncertu za dobrodelen namen, še tisti večer zapazili — so ostali doma, lože so bile večinoma prazne — in da si so se nabirali zraven ustopnine tudi prostovoljni darovi — je bil čisti dohodek vender siromašen — iz česar se vidi, da Gorica ne aspiruje še, da bi jo uštevali mej „altre principali citta d' Italia“. — Kar se nam pa nekako čudno zdi, je to, da gospod državni pravdnik — kateri ima tako bistro oko za slovenska tiskopise — in slavna policija — nista zapazila nedolžne geografske pomote.

— (Redka stava.) Gg. Anton Treo, staveni mojster in Gustav Tönnis, tovarnar razgovarjala sta se minoli teden o svoji visoki starosti in o starosti v obče ter preudarjala, koliko starčkov kaj živi v našem mestu. „Prav malo, gotovo ne nad 50 sedemdesetletnih moških“, meni 75letni g. Tönnis. Ker trditvi njegov prijatelj, 81letni g. Treo, odločno ugovarja, češ, da jih prav lahko našteje mnogo nad 50, prišlo je mej gospodom do stave za 100 gld. Nek uradnik, ki se peča s številkami ter se nadeja dobrega kosila in obile pijače, prevzame posel poizvedovanja 70letnih starčkov. In lejte, sreča mu je mila, kajti že do včeraj je napisal in konštatoval v svojem zapisniku 231 nad 70 let starih moških po Ljubljanskem mestu, dasi še ni komisijoniral po Poljanah in Šentpeterskem predmestju. Pri g. Treotu pa lahko vsak 70letni meščan naše stolice pregleda zapisnik in vanj upiše svoje ime, če še ni upisano, da bomo zvedeli natančno število in konečni izid zanimive te stave.

— (Dvonoge filoksere) alias: „Zakotni advokatje“, — množe se in naraščajo po mestih in večih krajih na deželi kakor v poletnem času gobe za deževnim vremenom v gozdih, in brezskrbno si vsak teh „genijev“ širi svoj „wirkungskreis“, pri moji veri, kakor da bi bili vsi §§. kaz. zakonika in vse naredbe pravosodnega ministerstva — ki so v primeren namen tem ljubkim oderuškim jaščaricam odločene, — le „statisti“ na papirji! In ta uboga slovenska para! Ko bi vsaj pomislila, kam zabrede, kdor se zateka k tacim zakotnim pijavkam; a — niti skušnja z vsakojakim prepričanjem ne hasni nič; in vender je toliko žalostnih dokazov že rodilo pajdaštvo s temi malovestnimi oderuhi in sleparji! — In nasledki, ki izvirajo iz počenjanja teh ljudij, kje se pokazujejo? Pri nevednem, ubornem, priprostem našem narodu!! Ta je tolikokrat žrtev malovrednega človeštva! Skrajni čas in nalog vaš, gospoda sodniki, pak je: Z vsemi postavnimi sredstvi energično postopati napram tem takozvanim „winkel-advokatom!“ —ov—

— (Južno vreme zadnjih dni) povzročilo je po nekaterih krajih Dolenjske vsled kopnečega snega in tajajočega se ledu naraščaj vodá in je tu in tam, kakor jeseni, — že vse preplavljeno. Zbog tega je videti po nekodi z žitom nasejana polja vsa pod vodo, kar je vsakako neugodno za kmeta. — K sreči ni drugih deževnih nališov, ki so pri enakem južnem vremenu dostikrat združeni.

— (Ub o j.) V soboto večer o polnoči je bil v Gorenjih Pirničah blizu Medvod ubit Janez Petar, bajtar in zidar hiš. št. 83 v Zgornjih Pirničah. Prej bil je v družbi s fanti v gostilni „pri Kralji“, kjer so se nekoliko sporekli. Proti polnoči odšel je domov. „Petrinov“ fant iz Smelednika teče za njim in ga udari na voglu lastne hiše s kolom po glavi, da je Petar v dveh urah potem umrl.

— (Čuden svet dandanes!) Iz Komende se nam piše: Tu pri nas krčmaril je neki Janez Majhen rodod iz Domžal. Tržil je nekaj časa precej dobro in za približek napravil si je še lesno kupčijo. — Zadolžil si je precej močno in noč ga je vzela. Dne 27. t. m. je še opravljal svojo obrt, — a dne 29. zjutraj ni bilo niti sledu in tiru za njim kam je odšel. Precejšnje njegovo imetje izgnilo je z njim in njegovo družino — in upniki — sedaj brskajo v praznej hiši smeti, koje je popustil — hoteč si kaj dobiti za odškodovanje. Čuje se sedaj, da je pobegnil v svoj rodni kraj. — Tako dejanje zasluži pač strogo kazen.

— (Mrtve ribe) vidi se letos pogostem, ko priplujejo po Idriji proti sv. Luciji v Sočo. Ljudje ne vedo, kod to prihaja, in bati se je med ribami boleznimi, kakršna se je pokazala zadnja leta po več krajih na rakihi. „Soča“.

— (Vabilo k veselici,) katero priredi Ilirsko Bistriška-Trnovska čitalnica dne 2. februarja t. l. v spomin V. Vodnika v svojih prostorih pri g. A. Jelovšek-u. — Spored: 1. Prolog. — 2. Iz opere „Robert der Teufel“, igra na citre. — 3. „Servus petelinček“, šaloigra v 1 jednem dejanji. — 4. „Podoknica“. — 5. Loterija. — 6. Ples. — Začetek ob 7. uri zvečer. — Svira izvrsten česki kvintet. — Ustopnina za ude 50 kr., z družino 1 gld., za neude 1 gld., z družino 1 gld. 50 kr. Odbor.

— (Vabilo k svečanosti), katero priredi Ormoška čitalnica v torek dne 2. februarja 1886 ob 7. uri zvečer v svojih prostorih v spomin Valentinu Vodniku. Vspored: A. Dvořák: 1. „Slavnostni pohod“, čveteroročno na glasoviru. — 2. Vilhar: „Domovini“, mešani zbor. — 3. Rossini: „Le Barbier de Seville“, trio na gosli, čelo in za glasovir. — 4. Ruska narodna. „Sarafan“, čveterospev za sopran, alt, tenor in bas. — 5. Škrap: „Kje dom je moj“, parafraza za glasovir. — 6. Weber: „Sonata IV“, solo za gosli s spremljevanjem na glasoviru. — 7. Vilhar: „Mornar“, bariton-solo s spremljevanjem na glasoviru. — 8. „Donizetti: „L'elisire d'amore“, trio za gosli, čelo in za glasovir. — 9. Hajdrih: „Mladini“, moški zbor. — 10. Wagner: „Tannhäuser“, koračnica. Solo za gosli s spremljevanjem na glasoviru. — 11. Mendelssohn: „Marche nuptiale“, trio za gosli i čelo s čveteroročnim spremljevanjem na glasoviru. B. Prosta zabava. Ustopnina: za posamezne ude 40 kr., za rod-bino 70 kr. Odbor.

— (Odbor „Slovanske čitalnice“) v Trstu javlja p. n. gospodom članom, da se je za 6. februarja naznanjeni ples preložil na soboto 13. februarja t. l. — V soboto, 6. februarja je plesna vaja. Odbor.

— (Delavsko podporno društvo v Trstu) pod pokroviteljstvom Njegove Visokosti cesarjeviča Rudolfa vabi na veliki ples, katerega napravi dne 6. februarja 1886 v gledališči Fenice. — Začetek točno ob 9. uri zvečer. — Svirala bode pomnožena veteranska godba pod vodstvom g. Riederja mnogo novih komadov. Slavno društvo „Sokol“ je prevzelo nalogo, da bodo njega udje plesali kolo z gospodičinami v raznih slovanskih narodnih nošah. Slavno društvo „Zora“ iz Vrdele pa je prevzelo nalogo, da bodo njega družabniki in družabnice plesale v okoličanske narodnej noši pod vodstvom g. Zuljana starodavni Tržaški narodni ples „Monfrina“, kateri krasni, figurirani ples se ni plesal v Trstu že več nego 30 let. — Mej plesnimi točkami bode prepeval močan pevski zbor (pevci del. podpornega društva, društvo „Zora“, društvo „Slovanska Vila“ in mešan zbor Vrdelski). Gledališče bode krasno odičeno. — Ustopnice stanejo 50 soldov za osobo in se že zdaj dobivajo v uradu delavskega podpornega društva in v prodajalnici g. Frana Žitka. Zadnji dan pa le pri gledališčni kasi.

Telegrami „Slovenskemu Narodu“.

London 1. februarja. Govori se, da Hartington neče ustopiti v novi kabinet, ker se ne strinja z irsko politiko Gladstonovo. Zagotavlja se, da bode novi kabinet dovolil ustanovitev postavodajnega zbora v Dublinu, da se reši irsko vprašanje, a s pogojem, da se ohrani celokupnost vse države in vse pravice krone. Irsko agrarno vprašanje se bode baje odložilo.

Malta 1. februarja. Avstrijska fregata Radecki in več italijanskih oklopnih priplulo

je v zaliv v Sudo, kamor so odplule tudi angleške oklopnice.

Wilhelmshafen 31. februarja. Oklop-nica „Friedrich Karl“ odpluje jutri v Pirej. Delalo se je tudi pri noči pri električni luči, da se je ladija oskrbela za pot.

Sigurno zdravilen uspeh. Vsem, kateri trpé vsled zapretja ali slabega prebavljenja, napenjanja, tiščanja v prsih, glavobolja in drugih slabostih, pomaga gotovo pristni „Moll-ov Seidlitz-prašek“. Skatljica 1 gld. Vsak dan ga razpošilja po poštnem povzetju A. Moll, lekarnar in c. kr. dvorni založnik, na Dunaji, Tuchlauben 9. V lekarnah po deželi zahtevaj se izrečno Moll-ov prepat z njegovo varstveno znamko in podpisom. 7 (20-1)

Darila za „Narodni Dom“.

Prenesek	14493 gld. 66 kr.
V bralni sobi v Zagorji na Notranjskem nabranih	3 „ — „
Zastopniki banke „Slavije“:	
Ant. Uršič v St. Vidu	— gld. 27 kr.
Jos. Dogša v Središči	1 „ 24 „
Miha Ferjan v Mariboru	1 „ 35 „
Fran Kogej v Postojni	1 „ 30 „
Ant. Marinič v Podravljah	— „ 37 „
Alojzij Sorč v Boči	— „ 61 „
Karol Hofer, župnik v Čateži	8 „ — „
Ivan Grabar v Stebni	— „ 70 „
M. Mulej, gimnazijski učitelj v Uralsku na Ruskem	1 „ 66 „
Iz pušic:	
„Pri Ančniku“ v Šiški	6 gld. — kr.
in pritožba čez dva „umazana“	— „ — „
„Pri Kankretu“ v Šiški	2 „ — „
Pri Matijatu na Rožniku	3 „ — „
Pri Kozlerji v Šiški	— „ 12 „
Vladimir Hasky, dež. inž. asistent	5 „ — „
Vkupe	14528 gld. 28 kr.

Zahvala.

P. n. gg. deželni poslanecem, ki so predlog za zvezo Rudolfove železnice Celovec-Skofjaloka-Divača tako nujno priporočali in podpirali, izreka najtoplejšo zahvalo:

Mestna občina Škofja loka.

Valentin Sušnik, župan.

(59)

Tržne cene v Ljubljani

dne 30. januarja t. l.

	gl. kr.		gl. kr.
Pšenica, hktl.	6 50	Špeh povojen, kgr.	— 64
Rež, „	5 36	Surovo maslo, „	— 84
Ječmen, „	4 39	Jajce, jedno	— 3 5
Oves, „	3 2	Mleko, liter	— 8
Ajda, „	4 06	Goveje meso, kgr.	— 64
Proso, „	5 16	Telečje	— 60
Koruza, „	4 87	Svinjsko „	— 48
Krompir, „	3 75	Koštrunovo „	— 35
Leča, „	8	Pišanec	— 55
Grah, „	8	Golob	— 17
Fizol, „	8 50	Seno, 100 kilo	— 2 14
Maslo, kgr.	— 90	Slama, „	— 2 05
Mast, „	— 72	Drva trda, 4 □ metr.	7 60
Špeh frišen, „	— 52	„ mehka, „	5 50

Meteorologično poročilo.

Dan	Čas opa-zovanja	Stanje barometra v mm.	Tem-peratura	Ve-trovi	Nebo	Mo-krina v mm.
30. jan.	7. zjutraj	731.95 mm.	1.6° C	brezv.	megla	5.00 mm.
	2. pop.	731.89 mm.	1.8° C	sl. szh.	obl.	
	9. zvečer	733.05 mm.	1.6° C	sl. szh.	obl.	dežja.
31. jan.	7. zjutraj	732.67 mm.	0.6° C	brezv.	megla	1.00 mm.
	2. pop.	732.19 mm.	4.2° C	brezv.	obl.	
	9. zvečer	732.03 mm.	1.8° C	sl. svz.	obl.	dežja.

Srednja temperatura 1.7° in 2.2°, za 3.0° in 3.0° nad normalom.

Umrli so v Ljubljani:

27. jan.: Helena Kumic, gostija, 86 let, Rožne ulice št. 11, za starostjo.
28. jan.: Jožef Ermacora, vrtar, 48 let, Gradišče št. 10, krvavenjem pljuč. — Ana Pech, strojevodjeva udova, 52 let, Krakovske ulice št. 21, za eksekudatom v možganih. — Jožef Osredkar, delavec, 18 let, Poljanski nasip 50, za Brightovo boleznijo.
29. jan.: Marija Pretnar, hišnega posestnika hči, 19 let, Kolodvorske ulice št. 12, za jetiko. — Marija Benegali, uradnikova žena, 78 let, Hrenove ulice št. 18, za starostjo.

V deželnej bolnici:

26. jan.: Katarina Kunc, gostija, 82 let, za starostjo.
27. jan.: Matevž Glašič, pek, 28 let, za jetiko. — Jakob Glašček, gostja, 73 let, za pljučnim edemom.
28. jan.: Frane Poličar, goštač, 82 let, za starostjo.

Pri graditeljskem podjetji Munkács Beszkider-ske železnice v Munkács-i na Gorenje Ogorskem dobé

dobri zidarji za prekope in viadukte, vajeni kamnoseki za trdi peščenik in delavci pri prsti in kamnjenji, kateri delajo z železniškimi kolci,

skozi celo leto trajno in dobro plačano delo. Ako potuje več kot 30 delavcev vkupe, dovoli se jim znižana cena na avstro-ogorskih železnicah.

Fritz Müller.

Razprodaja.

Oskrbništvo konkurznega imetja firme C. Golob in dr. na Vrhniki razprodaja v večjih in manjših oddelkih

različno in mnogovrstno manufakturno, špecerijsko in železno blago, milo, sveče in loj, med in druge tvarine, prodajalno, gospodarsko in pahišno orodje.

Kdor se hoče udeležiti te razprodaje, naj blagovoli obrniti se do gosp. Karola Mayer-ja, trgovca na Vrhniki.

V Ljubljani, 29. januarja 1886.

Oskrbništvo konkurznega imetja.

(55-3)

Lastnina in tisk „Narodne Tiskarne“.

Dunajska borza

dne 1. februarja t. l.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Papirna renta	84 gld. 10	kr.
Srebrna renta	84 „ 30	„
Zlata renta	112 „ 30	„
5% marenca renta	101 „ 30	„
Akcije narodne banke	871 „ —	„
Kreditne akcije	295 „ 20	„
London	126 „ 25	„
Srebro	— „ —	„
Napol.	10 „ 01	„
C. kr. cekini	5 „ 92	„
Nemške marke	61 „ 90	„
4% državne srečke iz l. 1854	250 gld. 123	„
Državne srečke iz l. 1864	100 gld. 170	„
Ogrska zlata renta 4%	101 „ 30	„
„ „ papirna renta 5%	92 „ 85	„
5% štajerske zemljišč. odvez. oblig.	104 „ —	„
Dunava reg. srečke 5%	100 gld. 116	„
Zemlj. obč. avstr. 4% zlati zast. listi	125 „ —	„
Prior. oblig. Elizabetine zapad. železnice	115 „ 75	„
Prior. oblig. Ferdinandove sev. železnice	105 „ 75	„
Kreditne srečke	100 gld. 176	„

„LJUBLJANSKEGA ZVONA“

prvih pet letnikov, nevezanih, dobro ohranjenih, je na prodaj. Kje? pove upravnistvo tega lista. (60)

Lepe maskne obleke
prodaja ceno (47-3)

E. Eržen, Sv. Petra nasip h. št. 51.

Kri čistilne kroglice

so se vselej sijajno osvedočile pri zabasani človeškega telesa, glavobolu, navalu krvi, otrpnenih udih, skazenem želede, pomankanju slasti do jedij, jetrnih in obistnih boleznih, in presegajo v svojem učinku vsa druga v reklamah toliko proslavljena sredstva. Ker to zdravilo izdeluje lekarna sama, velja jedna škatlja samo 21 kr.; jeden zavoj s 6 škatljami 1 gld. 5 kr. — Manj kot jeden zavoj se s pošto ne razpošilja. — Prodaja (650-14)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.

Anchor parobrodna linija

iz Trsta v New-York naravnost.

Odhod v 1. in 15. dan vsakega meseca.

Veliki prvorazredni parniki te svetovnoznane v Avstriji jedino koncesionirane linije vsprejemajo potnike po najnižjih cenah in z najboljšo oprejo.

Potniki naj se obrnejo na Gergolet & Pogliaco, glavne agente, Via de l' Arsenal 45. v Trstu.

Dobivajo se tudi vožni listki za vsa mesta Zjedinenih držav po najnižjih cenah. (32-6)

Cvet zoper trganje

po dr. Maliću a 50 kr.

zoper protin ter revmatizem, trganje po udih, bolečine v križi ter živcih, oteklino, otrple živce in kite itd. V svojem učinku je nepresegljiv in hitro ter radikalno zdravi, kar dokazuje na stotine priznanih iz najrazličnejših krogov.

Prodaja (646-14)

„LEKARNA TRNKOCZY“

zraven rotovža v Ljubljani.

Razpošilja se vsak dan po pošti.